

RESSÒ DE LA PARAULA

Variacions sobre l'amor ressuscitat (XIII)

Si l'amor ressuscitat no ens surt espontàniament, haurà de ser fruit d'un do i d'un aprenentatge.

Això mateix és el que segurament pensava Jesús quan mirava de fer entendre als deixebles què vol dir «estimar» (Mt 5,43-48). Com a bon pedagog accentuava el contrast i posava exemples de gestos quotidians: reacció davant l'enemic que ens critica o persegueix, els amics que sí corresponen, la salutació entre els familiars..., són tots casos en els quals actuem segons els nostres afectes més naturals. Aleshores afegia: «Però jo us dic...» I amb aquesta expressió volia donar a entendre que ens cridava a anar més enllà. Aquest «més enllà» tenia un límit sense límit: «la perfecció de Déu Pare, que fa sortir el sol sobre bons i dolents, i fa ploure sobre justos i injustos», val a dir, anar fins a assolir la perfecció de l'amor.

Aquesta superació del que ens surt espontàniament té conseqüències ben importants per a la vida. Posem per cas la qüestió que preocupa a tants de pares i que trauria el son a molts més, si la lucidesa i la responsabilitat fos una virtut més comuna: la vida sexual dels adolescents i dels joves. Segons les estadístiques, junt a la pujada de la freqüència de relacions sexuals completes, sabem que la mitjana d'edat en la qual es tenen les primeres experiències d'aquest tipus ha davallat considerablement: potser entre els 14 i 16 anys. Imaginem que assistim a una conversa entre una mare i el seu fill sobre el particular. La mare pot dir: «Això que dius de fer l'amor amb una amiga no està gens bé». Però el fill respondria: «Per què no està bé? No fem cap mal: si ella vol i jo vull?». «No està bé —dirà la mare— perquè després la deixes o et deixa, i què?». «No passa res, tenim ganes de fer-ho i tant a ella com a mi no ens faria res que això passés», pot respondre el fill amb tota naturalitat. Aleshores la mare s'adonaria que el sexe, per al seu fill, no és altra cosa que passar-ho bé una estona, sempre que els dos estiguin d'acord: ho ha pogut llegir, a més, en un fulletó de la Generalitat per a l'educació de l'afectivitat dels adolescents i potser així ho ha explicat el professor a classe d'Educació per a la Ciutadania. «No crec —diria al seu fill convençuda del seu argument— que degueu practicar el sexe sense estimar-vos». Però el fill encara pot respondre: «Sí que ens estimem, ens agradem l'un a l'altre, potser estem enamorats». La mare pensaria, segurament sense gosar dir-ho, per por d'ofendre al seu fill i esverar-lo massa: «Segons les teves paraules, què lluny estàs de saber i poder estimar de debò...!».

Així doncs, tres tasques, totes elles indispensables i difícils alhora:

- Humanitzar els nostres impulsos i afectes, com ara la sexualitat, vivint-los des de l'amor.
- Saber què significa vertaderament estimar i voler ajustar la vida a les seves exigències.
- Decidir i actuar efectivament, sense impaciències, però amb gestos concrets, aquesta forma d'estimar.

Aquella conversa de mare i fill és versemblant. Però seria desitjable que evitéssim expressions com «no està bé» o «això no es fa», com donant a entendre que «no està ben vist»: podria ser que la majoria ho fes i ho veiés bé... En canvi, amb majoria o sense, el que no podem és renunciar a l'amor ressuscitat com a font absoluta de veritat i de sentit de tots els nostres afectes. No exigim la seva perfecció, però sí, al menys, voler fer camí.

El proper dijous s'escau, en ple estiu, una festa del Senyor molt significativa: la seva transfiguració dalt d'una muntanya amb els seus tres deixebles més amics. En un ambient de fe i de pregària, Jesús es transfigura davant d'ells mentre parla de la seva mort propera. Jesús els vol fer entendre que allò és com un tast del que serà el final del seu camí. Els vol fer entendre que el seu camí porta a la mort, però que aquella mort obrirà les portes a la vida plena i lluminosa de la resurrecció. Una festa pasqual, doncs. Com serà una festa pasqual, aplicada a Maria, la del proper 15 d'agost. Molts dels qui porten el nom de Salvador celebren avui el seu sant. Altres ho celebren el 18 de març, festa d'un franciscà català, sant Salvador d'Horta. Gravat: La Transfiguració. Monestir de Benedictines de la Nativitat (Madrid).

6 d'agost: La Transfiguració del Senyor

El proper dijous s'escau, en ple estiu, una festa del Senyor molt significativa: la seva transfiguració dalt d'una muntanya amb els seus tres deixebles més amics. En un ambient de fe i de pregària, Jesús es transfigura davant d'ells mentre parla de la seva mort propera. Jesús els vol fer entendre que allò és com un tast del que serà el final del seu camí. Els vol fer entendre que el seu camí porta a la mort, però que aquella mort obrirà les portes a la vida plena i lluminosa de la resurrecció. Una festa pasqual, doncs. Com serà una festa pasqual, aplicada a Maria, la del proper

GLOSSA

Pregària en família, bona pregària

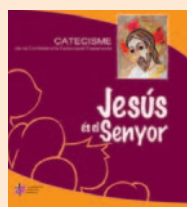
Una família de nou germans, amb els seus corresponents marits i mullers i amb els fills i una néta, s'aplega, cada any, el dia de l'aniversari de la mort de l'àvia, per fer una estona de pregària o celebrar l'eucaristia, recordant els avis. Aquest any fou una estona de pregària. Tots els qui pogueren —que foren molts— acudiren a la convocatòria. Una pregària senzilla, ben preparada i ambientada, sense pressa: un text de l'evangeli, alguna lectura adequada, unes cançons ben escollides i la participació dels presents amb les seves reflexions i pregàries. Un dels néts, de vint anys, de manera planera i sentida, formulà la seva pregària a partir de la lectura d'aquest text: «En la nostra família, entre nosaltres, tothom és ben rebut i estimat en una comunió que ens fa peculiars i excepcionals en els temps que corren. Vull transmetre amb la meva pregària la més absoluta de les admiracions cap a les dues persones que són les màximes responsables d'aquesta insòlita germanor: l'avi Joan i l'àvia Montserrat, el més clar exemple amb què he pogut constatar que l'amor no és una utopia, és real, és palpable i, el més important de tot, és a l'abast de tothom, tothom que estigui disposat a fer certs

sacrificis, concessions i renúncies. Els avis ens deixaren, a mi si més no, una herència esplèndida en una frase que es podia llegir en una peça de ceràmica de casa seva: «La mesura de l'amor és estimar sense mesura». Sempre romandrà en la meva memòria i en el meu cor. Els avis són per a mi un referent que, en una vida en què no sé amb què em trobaré, sense dubte, sé com l'afrontaré: amb amor. És per tot això que avui, amb el record dels avis, vull pregar».

Sempre i en tot moment és bo pregar. Pregar per nosaltres, pels qui ens envolten i pels qui ens han deixat. Els membres d'aquesta família, units en un amor mutu, en comunió d'amor, se senten part de la família de Déu. La família, si és llar de fe viva, esdevé escola de vida cristiana on es comença a conèixer el Crist, que es fa així més proper encara a totes les generacions que aniran venint. Els pares transmeten amb el seu exemple i ensenyaments una manera de viure en família, una manera d'actuar i de pregar. «Estimats meus, si Déu ens ha estimat tant, també nosaltres ens hem d'estimar els uns als altres» (Gn 1,6)

Enric Puig Jofra, SJ

Presentació del Catecisme *Jesús és el Senyor*

El passat dia 1 de juliol, en l'acte d'inauguració de les Jornades Interdiocesanes de Catequesi, fou presentat el catecisme *Jesús és el Senyor*, text que els bisbes proposen com a eina bàsica per a la catequesi en l'etapa dels 6-11 anys. També es presentà la *Guia del Catequista* i el *Quadern* per a acompanyar el procés, que han elaborat el Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC), per encàrrec dels nostres bisbes.

DIUMENGE XVIII DURANT L'ANY

► Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 16,2-4.12-15)

En aquells dies, tota la comunitat del poble d'Israel murmurà en el desert contra Moisès i Aharon. El poble d'Israel els deia: «Tant de bo la mà del Senyor ens hagués fet morir tots al país d'Egipte, quan encara sèiem al voltant de les olles de carn i menjàvem tant de pa com volíem. Ens heu fet sortir cap aquest desert perquè tot aquest poble mori de fam». El Senyor digué a Moisès: «Mira, jo us faré ploure pa del cel. Que tothom surti cada dia a recollir-ne, però només el que necessiten per a aquell dia. Vull veure si compleixen o no el que jo els mano. He sentit aquestes murmuracions del poble d'Israel. Digue'ls, doncs: Aquest vespre menjareu carn, demà al matí tant de pa com voldreu, i sabreu que jo, el Senyor, sóc el vostre Déu». Aquell vespre, doncs, arribà un vol de guatles que cobrí el campament, i l'endemà al matí, tot el campament era ple de rosada. Quan la rosada s'esvaí, quedà per tot el desert una cosa granulada, fina com la capa de gebre que cobreix la terra. Els israelites, en veure-ho, es deien l'un a l'altre: «Manhu», que vol dir, «¿Què és això?» Perquè no sabien què era. Moisès els digué: «Això és el pa que el Senyor us dona per aliment».

► Salm responsorial (77)

R. *El Senyor els donà el seu blat celestial.*

El que vam sentir i aprendre, / el que els pares ens van contar, / no podem amagar-ho als nostres fills, / i que ells ho contin als qui vindran. / Són les gestes glorioses del Senyor. R.

Ell donà ordres als núvols / i obrí els batents del cel, / perquè plugués l'aliment del manà, / el do del seu blat celestial. R.

I els homes van menjar el pa dels àngels, / les provisions abundants que els enviava. / Els introduí al seu clos sagrat, / a la muntanya que el seu braç es conquerí. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

(Ef 4,17.20-24)

Germans, us dic, i insisteixo en el Senyor, que no visqueu més com viuen els pagans. Es guien per criteris que no valen. Però el Crist, tal com vosaltres heu après no és res de tot això. No us l'han predicat tal com és? No us han ensenyat la veritat sobre Jesús? Doncs, deixeu la vostra antiga manera de viure. Despulleu-vos d'aquesta naturalesa envellida; els dissenys que la sedueixen la porten a la seva destrucció. Que es renovi el vostre esperit i tota la vostra manera de pensar! Revestiu-vos d'aquesta nova naturalesa que Déu ha creat a imatge seva: porteu una vida justa, bona i santa de veritat.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,24-35)

En aquell temps, quan la gent veié que Jesús no era allà i els seus deixebles tampoc, pujà a les barques i anà a buscar Jesús a Cafarnaüm. Quan el trobaren, estranyats que fos a l'altra riba, li preguntaren: «Mestre, quan hi heu vingut aquí?» Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Vosaltres no em busqueu pels senyals prodigiosos que heu vist, sinó perquè heu menjat tant de pa com heu volgut. No heu de treballar per un menjar que es fa malbé, sinó pel menjar que es conserva sempre i dona la vida eterna. Aquest menjar us el donarà el Fill de l'home: ell és el qui Déu, el Pare, ha marcat amb el seu segell personal». Ells li preguntaren: «Què hem de fer per obrir com Déu vol?» Jesús els respongué: «L'obra que Déu vol és que cregueu en aquell que ell ha enviat». Li contestaren: «Quin senyal visible ens podeu donar, que ens convenci? Quines obres feu? Els nostres pares van menjar el manà en el desert, tal com diu l'Esclat: "Els donà el seu blat celestial"». Jesús els respongué: «Moisès no us va donar pas el blat celestial, però el meu Pare sí que us dona el pa que és realment del cel, perquè el pa de Déu és el que baixa del cel per donar vida al món». Li diuen: «Senyor, doneu-nos sempre aquest pa». Jesús els diu: «Jo sóc el pa que dona la vida: els qui vénen a mi no passaran fam, els qui creuen en mi no tindran mai set».

► Lectura del libro del Éxodo (Ex 16,2-4.12-15)

En aquellos días, la comunidad de los israelitas protestó contra Moisés y Aarón en el desierto, diciendo: «¡Ojalá hubiéramos muerto a manos del Señor en Egipto, cuando nos sentábamos junto a la olla de carne y comíamos pan hasta hartarnos! Nos habéis sacado a este desierto para matar de hambre a toda esta comunidad.» El Señor dijo a Moisés: «Yo haré llover pan del cielo: que el pueblo salga a recoger la ración de cada día; lo pondré a prueba a ver si guarda mi ley o no.

He oído las murmuraciones de los israelitas. Diles: "Hacia el crepúsculo comeréis carne, por la mañana os saciaréis de pan; para que sepáis que yo soy el Señor, vuestro Dios".» Por la tarde, una banda de codornices cubrió todo el campamento; por la mañana, había una capa de rocío alrededor de él. Cuando se evaporó la capa de rocío, apareció en la superficie del desierto un polvo fino, parecido a la escarcha. Al verlo, los israelitas dijeron: «¿Qué es esto?» Pues no sabían lo que era. Moisés les dijo: «Es el pan que el Señor os da de comer.»

► Salmo responsorial (77)

R. *El Señor les dio un trigo celeste.*

Lo que oímos y aprendimos, / lo que nuestros padres nos contaron, / lo contaremos a la futura generación: / las alabanzas del Señor, su poder. R.

Dio orden a las altas nubes, / abrió las compuertas del cielo: / hizo llover sobre ellos maná, / les dio un trigo celeste. R.

Y el hombre comió pan de ángeles, / les mandó provisiones hasta la hartura. / Los hizo entrar por las santas fronteras, / hasta el monte que su diestra había adquirido. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios

(Ef 4,17.20-24)

Hermanos: Esto es lo que digo y aseguro en el Señor: que no andéis ya, como en el caso de los gentiles, que andan en la vaciedad de sus criterios. Vosotros, en cambio, no es así como habéis aprendido a Cristo, si es que es él a quien habéis oído y en él fuisteis adocotrados, tal como es la verdad en Cristo Jesús. Cristo os ha enseñado a abandonar el anterior modo de vivir, el hombre viejo corrompido por deseos de placer, a renovaros en la mente y en el espíritu. Dejad que el Espíritu renueve vuestra mentalidad y vestíos de la nueva condición humana, creada a imagen de Dios: justicia y santidad verdaderas.

► Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 6,24-35)

En aquel tiempo, cuando la gente vio que ni Jesús ni sus discípulos estaban allí, se embarcaron y fueron a Cafarnaún en busca de Jesús. Al encontrarlo en la otra orilla del lago, le preguntaron: «Maestro, ¿cuándo has venido aquí?» Jesús contestó: «Os lo aseguro: me buscáis no porque habéis visto signos, sino porque comisteis pan hasta saciaros. Trabajad no por el alimento que perece, sino por el alimento que perdura para la vida eterna, el que os dará el Hijo del hombre; pues a éste lo ha sellado el Padre, Dios.» Ellos le preguntaron: «Y, ¿qué obras tenemos que hacer para trabajar en lo que Dios quiere?» Respondió Jesús: «La obra que Dios quiere es ésta: que creáis en el que él ha enviado.» Le replicaron: «¿Y qué signo vemos que haces tú, para que creamos en ti? ¿Cuál es tu obra? Nuestros padres comieron el maná en el desierto, como está escrito: "Les dio a comer pan del cielo."» Jesús les replicó: «Os aseguro que no fue Moisés quien os dio pan del cielo, sino que es mi Padre el que os da el verdadero pan del cielo.

Porque el pan de Dios es el que baja del cielo y da vida al mundo.» Entonces le dijeron: «Señor, danos siempre de este pan.» Jesús les contestó: «Yo soy el pan de vida. El que viene a mí no pasará hambre, y el que cree en mí nunca pasará sed.»

Faç de Jesús. Pintura atribuïda a Pedro Berruguete. Museu Diocesà de Palència

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Nm 11,4b-15 / Sl 80 / Mt 14,13-21 □ **dimarts**: Nm 12, 1-13 / Sl 50 / Mt 14,22-36 ■ **di-mecres**: Nm 13,1-2.25-14,1.26-29 / Sl 105 / Mt 15,12-28 □ **di-jous**: Dn 7,9-10.13-14 (o bé: 2Pe 1,16-19 / Sl 96 / Mc 9,2-10) ■ **divendres**: Dt 4,32-40 / Sl 76 / Mt 16,24-28 □ **dissabte**: Dt 6, 4-13 / Sl 17 / Mt 17,14-20 ■ **diu-menge** vinent, XIX durant l'any (lit. hores: 3a setm.): 1Re 19, 4-8 / Sl 33 / Ef 4,30-5,2 / Jn 6,41-51.

COMENTARI

La Nova Humanitat

Les dones i els homes tenim necessitats biològiques i materials, però també tenim moltes altres necessitats psicològiques (*mentals i emocionals*), socials (*treball, família, parella, amics*), humanistes (*racionalitat, sentit*) i transcendents (*obrir el nostre petit misteri al Misteri de Déu*).

Hi ha una concepció de la vida —és la imperant— que solament està al servei de les riqueses i que, com a conseqüència d'aquesta simplificació, no deixa percebre les altres dimensions i, en definitiva, acaba per deso-

rientar la recerca del sentit de la vida. Aquesta situació genera i explica gran part del malestar del nostre temps, encara que estigui disfressat d'individualisme i d'una certa prepotència.

L'evangeli d'avui ens fa una proposta integral que, sense marginar les necessitats materials, ens obre a una nova manera de viure segons el voler de Déu: el Regne de Déu. La segona lectura ens explica el significat d'aquesta expressió evangèlica. Ho formula amb aquest llenguatge poètic: «revestiu-vos d'aquesta Nova Humanitat que Déu ha creat a imatge seva... que es renovi el

vostre esperit i tota la vostra manera de pensar...»

La clau d'entrada en aquesta Nova Humanitat ens la dona l'Eucaristia. Es tracta d'alimentar-nos del pa que Déu fa ploure del Cel, és a dir, de la trobada personal amb Crist, amb l'amor i la força vital que se'ns regala en la fracció del pa.

Val la pena acollir aquesta invitació amorosa del Crist, perquè com diu Ell mateix, és veritat que «els qui vénen a mi, no passaran fam».

LA TRANSMISSIÓ DE LA FE AVUI

El consumisme

Dos dels factors típics del nostre temps són el *consumisme*, d'una banda, i el *consumidor*, de l'altra. Es tracta d'un fenomen nou, sense precedents en la història de la nostra cultura. La societat dels nostres dies considera els seus membres primordialment com a consumidors, no com a productors, que era la manera habitual com ho solia fer la societat industrial.

En l'actualitat, el mercat ja no és una institució econòmica en l'interior de la societat, sinó que tota la societat s'ha convertit en una societat de mercat o, si es prefereix, en un *supermercat*. El consumisme ha arribat a ser un aspecte bàsic de la vida cultural de les societats tecnològicament avançades del segle XXI. Hom cerca en el consum el sentit com si es tractés d'un *evangeli redemptor*.

No hi ha cap dubte que assistim a una veritable interiorització del model de mercat, un esdeveniment de conseqüències antropològiques incalculables, que tot just comencem a albirar. El mercat contribueix a remodelar la constitució íntima de les

persones. Creiem que Bauman ha fet notar amb raó que un dels fets més notables i, al mateix temps, més negatius del moment present, és *la substitució del ciutadà pel consumidor*.

No hi ha cap mena de dubte que en uns temps com els nostres, en els quals la capacitat orientadora de les institucions ha minvat molt notablement, l'*autolimitació* no sols és una virtut en sentit clàssic, sinó que, sobretot, és l'element indispensable per a la constitució d'homes i dones autèntics, veritablement responsables, capaços de dissenyar el propi trajecte vital i de ser-hi conseqüents.

Una de les tasques més importants de l'hora actual és la de posar en marxa una *sana pedagogia del desig*. No proclamem un anorreament del desig, sinó que reclamem la seva educació, la qual cosa, en el fons, equival a una sana i vigorosa educació de la voluntat humana.

P. Lluís Duch, monjo de Montserrat

(*La crisi de la transmissió de la fe*,

Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2007)

CAMINS VERS LA LLIBERTAT

Necessitat dels valors

Darrerament, moltes empreses m'han demanat que els parli del tema: «Conduir l'empresa amb valors». És evident que, avui dia, molts homes dedicats a l'economia desitgen que, en el tracte entre persones, es tornin a tenir en compte els valors. Els sembla que una vida sense valors és insubstancial. Els valors protegeixen la dignitat de la persona. Els valors fan valuosa la nostra vida. Els valors són fonts de les quals podem pouar allò que ens dóna fortalesa i salut. La paraula *valor* ve del llatí *valere*, que vol dir *trobar-se sa i bo*. I significa *valer quelcom*. Sense valors, en aquest món res no val, i aleshores hom ja no sap a què atènyer-se. En aquest cas, tot queda sense importància, incloses les persones.

En l'anhel de valors que donin *validesa* a la nostra vida, recolzament i capacitat, fortalesa i dignitat, la consideració dels deu manaments juga un paper important. D'una banda, es fa referència a la filosofia grega, que establí les anomenades *virtuts cardinals* de prudència, justícia, fortalesa i temperança com a pilars d'una vida adequada.

D'altra banda, es retrocedeix en la història encara més i arribem a la Bíblia, la qual ja fa tres mil·lennis que ens ha lliurat els deu manaments. Aquests són fites en el camí que travessa aquell desert de valors en el qual ens trobem avui dia. Poden mostrar-nos un camí per on la comunitat humana vagi bé i per on, a l'època de la globalització, pugui semblar bo un tipus d'economia que preserva la dignitat de la persona i que, a llarg termini, fa bé. Si en l'economia només compta el dret del més fort, la dignitat de la persona se'n va en orris. Els deu manaments prenen partit pels més febles. Limitem els drets dels forts, els drets dels perpetradors, per tal d'enfortir la dignitat de les víctimes.

Anselm Grün

(*Els deu manaments*, Editorial Claret)

SANTORAL

2. ✠ Diumenge XVIII durant l'any. Sant Eusebi de Vercel·li (†371), bisbe, d'origen sard; sant Pere-Julí Eymard (1811-1868), prev. marianista, de La Mure, fund. associacions eucarístiques; Mare de Déu dels Àngels o de la Porciúncula; santa Teodora i els seus tres fills, mrs.; sant Esteve I, papa (254-257) i mr.

3. Dilluns. Sant Gustau, bisbe; santa Lídia, de Tiatira, deixeble de Pau a Filipis (s. I); beata Joana d'Aza, mare de Domènec de Guzman; santa Ciria, vg.

4. Dimarts. Sant Joan-Maria Vianney (1786-1849), prev., rector d'Ars (bisbat de Belley), patró dels rectors de parròquia; santa Perpètua, mare de família romana mr.

5. Dimecres. Mare de Déu de les Neus, i altres advocacions: Àfrica, Blanca, Eivissa,

Remei...; sant Osvald, rei anglès; santa Afra, mr.

6. Dijous. Transfiguració del Senyor, popularment: el Salvador, situada per tradició al mont Tabor (s. IV); sant Just i sant Pastor, noiets germans mrs. d'Alcalà d'Henares; sant Hormisdès, papa (514-523).

7. Divendres. Sant Sixt II, papa (grec, 257-258), i els seus quatre diaques, mrs.; sant Gaietà (*Cayetano*, Vicenza 1480 - Nàpols 1547), prev., fund. Teatins (CR, 1524); sant Albert Tràpani o de Sicília, prev. carmelità.

8. Dissabte. Sant Domènec (Domingo) de Guzmán (†1221), prev. d'Osma, fund. Dominicans (OP) a Tolosa de Llenguadoc (1215) per combatre els albigesos; sants Ciríac, Llarg i Esmaragde, mrs. a Roma (s. IV).

INTENCIONS DEL SANT PARE (agost)

General: Perquè l'opinió pública s'ocupi més del problema dels milions de desplaçats i refugiats i es trobin solucions concretes per a la seva situació, freqüentment tràgica.

Missionera: Perquè als cristians, en els països on són discriminats i perseguits a causa del nom de Crist, se'ls reconeguin els drets humans, de manera que puguin viure i professar lliurement la seva fe.

ENTREVISTA

LUIS ROMERA

Endinsar-se en la riquesa de la fe

Estudiar en una universitat pontificia a Roma constitueix una experiència molt especial: permet endinsar-se en la riquesa de la fe cristiana —adonant-se de la seva profunditat intel·lectual—, i conèixer persones dels cinc continents que testimonien la incidència de la fe en els seus diferents països, com a font de creixement humà i espiritual». El Dr. Lluís Romera espera haver contribuït a fer-ho realitat, quan acaba de complir el seu primer any com a rector de la romana Pontificia Universitat de la Santa Creu (PUSC). Sacerdot barceloní de la Prelatura de l'Opus Dei, és llicenciat en Geologia i en Teologia i doctor en Filosofia, a més de professor ordinari de Metafísica.

Quins són els objectius de la PUSC?

La nostra Universitat pretén servir l'Església ajudant a la formació de seminaristes, sacerdots, religiosos i religioses, i laics perquè cadascú porti a terme la seva missió amb responsabilitat, ben preparat i amb alegria. A la nostra societat calen cristians que amb la paraula i la vida donin «raons de la seva esperança», i això exigeix, almenys en alguns, una preparació intel·lectual a l'alçada dels desafiaments culturals contemporanis. Per això hi són les quatre facultats que tenim.

Com ha ajudat al Papa en el seu ministeri el fet d'haver exercit una docència durant tants anys?

Per a mi, el Sant Pare és conscient que l'evangelització avui no es pot desentendre dels dinamismes culturals que afecten la societat. En un context, en part secularitzat, on no s'entén el significat de nocions cristianes fonamentals, és necessari que l'Església, juntament amb les obres de caritat, anunciï l'Evangeli dirigint-se al cor i a la intel·ligència de cada persona. Un Papa teòleg ens és d'un gran ajut.

Com es veu Catalunya des de Roma?

Com una terra rica en valors humans, que viu d'una història de 2.000 anys de cristianisme assimilat d'una manera conscient, no superficial. Moltes de les persones que he conegut a Roma esperen que Catalunya continuï sabent-se adonar de la rellevància existencial i cultural de la fe, per construir una societat més justa i humana. En aquest any dedicat als sacerdots, confien que el clergat català sigui el que sempre ha estat: un exemple de vocació viscuda amb autenticitat.

Òscar Bardají i Martín

PSICOLOGIA DE LA FAMILIA

Lo que no hay que hacer en la relación de pareja

Pasemos, ahora, al otro lado de la vida de relación, *lo que no hay que hacer*.

Guardarse un cónyuge las quejas y volverse rencoroso

(recuerde lo que he dicho anteriormente sobre *aclarar* las cosas antes de acostarse).

Caer en escaladas de malos entendidos y enfrentamientos, con las consiguientes represalias que siempre son superiores a las ofensas.

Perder el respeto por el consorte, pasando a las vejaciones, desprecios y humillaciones (luego, todo ello es muy difícil de olvidar).

Exigir al cónyuge una mayor *perfección* en sus cometidos y ser mucho menos tolerante en sus errores de lo que somos con otras personas.

Olvidarse de todo lo bueno que se ha ido construyendo en la vida común hasta el momento.

Tener excesivo afán de protagonismo y ansia de competir en habilidades, tanto en el ámbito doméstico como en el profesional.

Sentirse como el único de la pareja que *hace cosas* y que se *sacrifica* por el hogar y la vida profesional.

Abandonarse en la línea del afecto y del agrado, descuidando los detalles del aspecto físico personal.

Dar muestras de infidelidad o motivos de desconfianza al cónyuge.

Crear, sin argumentos, que nos hemos equivocado al elegir pareja y creer que con otra persona las cosas marcharían mejor. «Siempre se ve más verde el césped del jardín del vecino cuando se mira desde la verja del jardín propio» (refrán inglés).

Dr. Paulino Castells

(*Psicología de la familia*, Ed. Ceac, Barcelona 2008)

AGENDA

CRÒNICA

Final de curs de catequesi a l'Arxiprestat Piera-Capellades. El passat 21 de juny, els i les catequistes de l'arxiprestat es van aplegar als locals parroquials de Piera per tal de concloure el curs, al voltant de l'eucaristia, presidida per l'arxiprest, Mn. Ramon Maria Bosch, i d'un berenar-sopar de germanor. La trentena de catequistes que van assistir porten endavant la formació catequètica en les diverses etapes, lligades als sagraments de la comunió i confirmació.

Sant Joan Baptista. Sant Joan Baptista és l'únic sant recordat litúrgicament dues vegades a l'any: el dia 29 d'agost, amb motiu del seu martiri, i el dia 24 de juny, amb motiu del seu naixement. A la diòcesi de Sant Feliu hi ha sis parròquies dedicades al sant, que es troben als pobles de Mediona, Olesa de Bonesvalls, Sant Feliu de Llobregat, Sant Joan Despí, Vilanova i La Torre de Claramunt. En aquest darrer lloc i amb motiu de la

feita major, la missa va ser presidida pel rector, Mn. Frederic Esteve, i va predicar Mn. Joaquim Messeguer, antic rector, que actualment forma part del bisbat de Terrassa.

AGENDA

Entrada del nou rector a la parròquia de Sant Llorenç. El proper 10 d'agost és Sant Llorenç màrtir, titular de la catedral de Sant Feliu de Llobregat. En aquest dia tindrà lloc l'entrada de Mn. Jordi d'Arquer com a nou rector de la parròquia i encarregat de la S. E. Catedral de Sant Llorenç. Serà a la missa de festa major, a les 12 h.

NECROLÒGIQUES

Josep Maria Guix, bisbe emèrit de Vic. El passat 28 de juny va arribar a la Casa del Pare el qui va ser durant vint anys pastor fidel de la diòcesi de Vic, just abans de l'actual bisbe, Romà Casanova. Les exèquies van tenir lloc el dia 1 de juliol, a les 11 h, a la Catedral Basílica de Sant Pere, de Vic, amb una nombrosa presència de fidels i de companys en l'episcopat. El Dr. Guix va destacar, entre altres, en el camp social: fou membre i president de la Comissió Episcopal de Pastoral Social de la Conferència Episcopal Espanyola, consiliari de les Setmanes Socials d'Espanya i va treballar a Càritas Espanyola i Càritas Interdiocesana.

ESGLÉSIA DIOCESANA

TESTIMONIS CRISTIANS

Germà Alois, prior de Taizé: «Sereu els meus testimonis»

Jesús ens ho diu avui també a nosaltres: us confio transmetre el meu amor fins als extrems de la terra; heu de continuar la meua obra en el món, la força de l'Esperit Sant us posarà en marxa i us donarà el coratge necessari.

Com els deixebles de Jesús, també nosaltres hem d'anar vers uns nous horitzons, llunyans o propers, per comunicar l'esperança de l'Evangeli. Jesús acomplia la seva missió amb una gran simplicitat. Amb la mateixa simplicitat, nosaltres hem d'anar a l'encontre dels altres sense tenir por. No dubtem, doncs, de prendre decisions coratjoses per a ser testimonis que reflecteixin l'amor de Déu!

«Sereu els meus testimonis»: aquestes paraules de Crist resuscitat suposen per a nosaltres, avui, una crida a la conversió. Com podem nosaltres, els cristians, ser testimonis de Crist, que «ha destruït el mur de separació» (Ef 2,14) si continuem estant dividits entre nosaltres? Només si ho fem tots junts, aleshores podrem donar un testimoni creïble.

Hem de pregar perquè l'esperança de l'Evangeli s'estengui a tota la humanitat. Ens recolzem per això, en la presència, ara invisible, del Ressuscitat, talment com ell ens ho va prometre en aquestes darreres paraules de l'evangeli de sant Mateu: «Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,20).

El germà Alois és el successor del germà Roger Schutz com a prior del monestir ecumènic de Taizé. Testimoni publicat a La Croix, del 20-21/05/2009, pàg. 28).

ECO DE LA PALABRA

Variaciones sobre el amor resucitado (XIII)

Si el amor resucitado no nos sale espontáneamente, tendrá que ser fruto de un don y de un aprendizaje.

Eso mismo es lo que seguramente pensaba Jesús cuando trataba de hacer entender a los discípulos qué quiere decir «amar» (Mt 5,43-48). Como buen pedagogo acentuaba el contraste y ponía ejemplos de gestos cotidianos: reacción ante el enemigo que nos critica o persigue, los amigos que sí corresponden, el saludo entre los familiares..., son todos casos en los que actuamos según nuestros afectos más naturales. Entonces añadía: «Pero yo os digo...» Y con esta expresión quería dar a entender que nos llamaba a ir más allá. Este «más allá» tenía un límite sin límite: «la perfección de Dios Padre, que hace salir el sol sobre buenos y malos, y hace llover sobre justos e injustos», es decir, ir hasta alcanzar la perfección del amor.

Esta superación de lo que nos sale espontáneamente tiene consecuencias muy importantes para la vida. Pongamos por caso la cuestión que preocupa a tantos padres y que quitaría el sueño a muchos más, si la lucidez y la responsabilidad fuesen virtudes más comunes: la vida sexual de los adolescentes y de los jóvenes. Según las estadísticas, junto a la subida de la frecuencia de relaciones sexuales completas, sabemos

que la media de edad en la cual se tienen las primeras experiencias de este tipo ha bajado considerablemente: quizá entre los 14 y 16 años. Imaginemos que asistimos a una conversación entre una madre y su hijo sobre el particular. La madre puede decir: «Eso que dices de hacer el amor con una amiga no está nada bien». Pero el hijo respondería: «¿Por qué no está bien? No hacemos ningún mal: ¿si ella quiere y yo quiero?». «No está bien —dirá la madre— porque después la dejas o te deja, y ¿qué?». «No pasa nada, tenemos ganas de hacerlo y tanto a ella como a mí no nos importaría que eso pasase», puede responder el hijo con toda naturalidad. Entonces la madre se daría cuenta de que el sexo, para su hijo, no es otra cosa que pararlo bien un rato, siempre y cuando los dos estén de acuerdo: lo ha podido leer, además, en un folleto de la Generalitat para la educación de la afectividad de los adolescentes y tal vez así lo ha explicado el profesor en clase de Educación para la Ciudadanía. «No creo —diría a su hijo convencida de su argumento— que debáis practicar el sexo sin amaros». Pero el hijo aún puede responder: «Sí que nos amamos, nos gustamos el uno al otro, tal vez estamos enamorados». La madre pensaría, seguramente sin atreverse a decirselo, por miedo a ofender a su

hijo y molestarle demasiado: «Según tus palabras, ¡qué lejos estás de saber y poder amar de verdad...!».

Así pues, tres tareas, todas ellas indispensables y, al mismo tiempo, difíciles:

—Humanizar nuestros impulsos y afectos, como por ejemplo la sexualidad, viviéndolos desde el amor.

—Saber qué significa verdaderamente amar y querer ajustar la vida a sus exigencias.

—Decidir y actuar efectivamente, sin impacencias, pero con gestos concretos, esta forma de amar.

Aquella conversació de madre e hijo es verosímil. Pero sería deseable que evitásemos expresiones como «no está bien» o «eso no se hace», como dando a entender que «no está bien visto»: podría ser que la mayoría lo hiciera y lo viese bien... En cambio, con mayoría o sin ella, a lo que no podemos renunciar es al amor resucitado como fuente absoluta de verdad y de sentido de todos nuestros afectos. No exigimos su perfección, pero sí, al menos, querer caminar.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat